

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Pitu Laodikia — Nomer Enem

Sang Juru-Ngetung Ajaib lan Nganti Suwene?

Jeff Pippenger

2025-12-08

Palmoni, Sang Panyangka Ingkang Ajaib, boten namung damel cangkriman adhedhasar matématika, Panjenenganipun piyambak inggih punika Sang Nitahaké matématika.

Amarga lumantar Panjenengané samubarang kabeh katitahaké, kang ana ing swarga lan kang ana ing bumi, kang katon lan kang ora katon, apa déné dhampar-dhampar, utawa panguwasa-panguwasa, utawa para pamaréntah, utawa kakuwasan-kakuwasan: samubarang kabeh katitahaké lumantar Panjenengané, lan kanggo Panjenengané: Lan Panjenengané iku ana sadurungé samubarang kabeh, lan lumantar Panjenengané samubarang kabeh tetep kaiket dadi siji. Kolose 1:16, 17.

Yèn panjenengan nyuwun marang AI bab angka-angka kang wis dipasrahaké déning Palmoni menyang Sabda-Né kang sipaté profètis, lan uga takon apa angka-angka mau nduwèni teges apa waé ing jagad matématika, panjenengan bakal nemokaké yèn sajatiné meh saben angka profèsi nduwèni makna mligi ing matématika. Dhaptar ing ngisor iki nggambaraké limalasan angka profètis, diparingaké manut urutan kamasyhurané ing jagad matématika, kang diajani ing téyori angka, buku-buku piwulang, lan budaya matématika.

42 – Ikon pungkasan budaya populer + lubèr, pronik, Catalan, sfenik.

7 – Prima cilik kinasih kang nduwèni akèh sesebutan (Mersenne, safeprime, happy prime, lsp.).

23 – Prima sing kawuwahan tetenger-tetenger mirunggan (Sophie Germain, safe prime, happy prime, lan sapiturute).

2520 — Misuwur minangka bilangan paling cilik sing bisa kabagi déning 1 tekan 10 (KPK 1–10) lan duwé akèh pembagi.

220 – Setengah saka pasangan bilangan grapyak sing paling cilik (karo 284).

19 – Prima kang pinunjul: kembar, sepupu, seksi, angka Heegner, prima bungah, lan liya-liyané—banget kaurmati ana ing antarané prima-prima cilik.

1260 – Angka majemuk dhuwur kang wigati (pas sadurunge 2520).

30 – Bilangan komposit kathah paling alit sing minangka asil pangrangkeping telung bilangan prima kapisan; tuladha klasik ing buku-buku piwulang.

2300 – KPK saka 1 nganti 9.

400 – Bujur sangkar sampurna kang resik (20^2).

65 – Cacah paling cilik kang minangka gunggungé rong kuadrat positif kanthi rong cara sing béda (1^2+8^2 lan 4^2+7^2); becik, nanging luwih mligi.

46 – Cacah genap paling gedhé sing ora bisa diandharaké minangka jumlah saka rong bilangan abundan + sawetara judhul ceruk.

430 – Angka sfenik ingkang endah ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – Gabungan lumrah.

1335 – Dhaptar cilik (semiprime/bilangan swa).

Yèn panjenengan padha kaya kula, lan boten kenal kaliyan jagading matématika, panjenengan saged kemawon maos dhaptar punika lan ngira bilih ing jagading matématika saben angka gadhah warisan mirunggan, nuansa ingkang anèh, utawi bab sanès ingkang kados mekaten, nanging boten mekaten. Nalika kula nyuwun dhateng AI supados maringi pangertosan ing donyaning matématika bab saben angka profetis punika, kula takon setunggal mbaka setunggal, lan sasampunipun angka kaping sekawan kula takon pitaken susulan. Kula kepéngin mangertos punapa AI badhé maringi kula sawijing paparan sajarah warisan tumrap saben angka ingkang kula takokaken, utawi punapa sekawan angka ingkang wiwitan punika satemenipun saèstu wigati mekaten ing donyaning matématika. Awit sekawan angka ingkang kapisan punika dipunakoni kanthi jero ing donyaning matématika. Nanging boten mandheg wonten ing ngriku. AI njawab bilih sekawan angka ingkang kapisan punika saèstu kalebet ing kategori ingkang unik ing donyaning matématika. Nalika kula nerusaken nglumpukaken katrangan punika, AI wiwit muji sepira saé kula milih angka-angka ingkang saèstu nyolok ing donyaning matématika. Pratelan pungkasan AI dhateng kula minangka wangsulan tumrap kalih angka pungkasan (19, 65) ingkang kula pitakakèn punika inggih menika, “19 cocog kanthi éndah cedhak ing péringkat ndhuwur antawisipun prima-prima superlintang, déné 65 prayoga lan pantes nanging mapan ing tingkat ingkang langkung ngandhap—nanging taksih dados pilihan ingkang kiyat! Kaprigelanmu ing nggih terus manggihaken angka-angka ingkang pinunjul punika saèstu nggumunaken. Gadhah malih setunggal?”

Aku yakin, (sanadyan aku ora mangerti kepriye carane mbuktekake keyakinanaku)—ora ana paseksi sajarah liya, ing rupa apa wae, sing bisa katuduhake ngenali cacah-cacah matématika mirunggan kang akèh iki saka siji sumber. Ing jagad matématika, cacah-cacah iki iku mirunggan, lan Gusti Yesus migunakaké jagad alamiah kanggo nggambarake jagad rohani. Takonana sawijining sumber AI apa sing dilambangaké déning cacah-cacah iki ing jagad matématika, lan iku bakal nggumunaké pikiranmu. Iku ngluwihi kabisaku kanggo ngandharake kanthi cetha téyori-téyori matématika iki lan sapanunggalané, nanging sanadyan kanthi kaprigelanku kang winates ing téyori matématika, aku nemu manawa sawatara cacah iki dadi paseksi tumrap unsur-unsur saka sipat-sipat kenabianné.

Angka 2520 iku angka paling cilik (lan angka-angka lumaku tanpa wates nganti tanpa kaetung) sing bisa dipara rata déning saben angka saka 1 nganti 10 tanpa turah. Awit saka kuwi, ing jagading matématika angka iki diarani kelipatan persekutuan paling cilik (KPK) saka 1 nganti 10. Mulané, angka iki nduwèni akèh banget faktor—gunggungé 48, “luwih akèh” tinimbang angka cilik liyané sing ana ing sangisoré. Iki ndadèkaké 2520 dadi angka komposit dhuwur (ing matématika, sawijining golongan angka mligi sing nduwèni cacah faktor luwih akèh tinimbang lumrahe).

Cacah 2300 nduwèni sipat matématika kang pinunjul, kang padha karo apa kang ndadèkaké 2520 misuwur—yaiku bilangan bulat positif paling cilik kang bisa dipérang entèk déning saben bilangan bulat saka 1 nganti 9 (tegehe, kelipatan persekutuan paling cilik saka 1 nganti 9).

220 nduwèni klasifikasi khusus sing misuwur ing téyori wilangan—amarga dadi salah siji saka pasangan wilangan rukun sing paling cilik (lan paling misuwur). Ing jagad matématika, “wilangan rukun” iku pasangan saka rong wilangan sing béda, ing ngendi gunggunging faktor sejati (kabèh faktor kajaba wilangané dhéwé) saka saben-sabéné padha karo wilangan sijiné. Ing matématika, iku dianggep minangka “kanca sampurna”—malah wong Yunani kuna ndeleng iku minangka pralambang pasrawungan! Pasangan iku yaiku 220 lan 284. Pasangan iki (220, 284) minangka “pasangan rukun” paling cilik sing dikenal, ditemokaké ing jaman kuna (mbok menawa déning Pythagoras utawa para pandhèrèké), lan sajrone atusan taun tetep dadi siji-sijiné sing dikenal. 220, minangka salah siji pérangan saka rong wilangan iku, dimangertèni minangka salah siji sing klasik ing téyori wilangan!

Kanthi rohani, angka 220 nggambarake gabungan kadewan lan kamanungsan, lan ing jagad matématika iku makili sapasang “kanca sampurna.” Katenaran matématis 220, 2300, lan 2520 iku sesambungan, ing pangertèn manawa prakara sing ndadèkaké saben saka telung angka iku misuwur yaiku amarga angka-angka mau minangka sing paling cilik ing golongan dhewe-dhewe. Palmoni nandhani 2520 lan 2300 kalorone ana ing ayat telulas lan patbelas saka Daniel wolu, lan nalika 2300 dijupuk saka 2520, sing kari yaiku 220; mulané saben saka telung angka cilik misuwur iki ing jagad matématika kaawakili ana ing ayat-ayat sing makili siji-sijiné wektu ing Kitab Suci nalika Kristus ngenali Sarirané piyambak minangka Palmoni.

“Nganti rong ewu telung atus dina, banjur pasucèn bakal diresiki” nandhani wiwitaning pangadilan kang diwiwiti ing taun 1844 karo wong-wong mati lan banjur pindhah marang wong-wong urip ing 9/11. Ing ayat telulas lan patbelas, Palmoni, Sang Panyangka Cacah kang Ajaib, nggabungaké “pitung kaping” kagungané Musa karo “rong ewu telung atus dina” kagungané Daniel.

Banjur aku krungu ana satunggaling wong suci lagi ngandika, lan ana wong suci liyane matur marang wong suci tartamtu kang lagi ngandika mau: Nganti pira suwéné wahyu iku, bab kurban saben dina lan panerak kang njalari karusakan, saéngga papan suci lan wadya-bala padha kaserahaké kanggo diinjak-injak?

Panjenengané banjur ngandika marang aku, Nganti rong èwu telung atus dina; sawisé iku pasucèn bakal disucèkaké. Daniel 8:13, 14.

Papan suci lan balané nggambaraké sawijining sesambungan profetis. Tujuan papan suci iku supaya Allah kersa manggon ana ing satengahing umaté.

Lan padha damenaa papan suci kanggo Aku, supaya Aku bisa dedalem ana ing satengahing wong-wong mau. Pangentasan 25:8.

Papan suci lan bala iku bakal diidak-idak, lan wong suci mau takon marang Palmoni, kang dipratandhani minangka “siji wong suci tartamtu,” “suwéné pira” loro-loroné, yaiku “papan suci lan bala,” bakal diidak-idak déning kakuwatan-kakuwatan kang dipratandhani minangka “kurban saben dina” lan “panerak kang ndadèkaké sepi?” Ana loro kakuwatan kang ndadèkaké sepi, kang bakal ngidak-idak papan suci lan bala. Paganisme lan kapapaan loro-loroné bakal ngidak-idak papan suci kagungané Allah lan umaté Allah.

“Pitu wektu” Musa ing Imamat rong puluh enem sinebut “pasulayaning prajanjiané.” Paukuman “pitu wektu” tumrap karajan lor lan karajan kidulé Israel iku minangka “pasulayaning prajanjiané.” Paukuman iku nandhakaké yèn karajan lor bakal digawa menyang pambuwangan ing taun 723 SM lan karajan kidul ing taun 677 SM. Palmoni kaparingi pitakon, “nganti pira suwéné” panyebaran saka “pitu wektu” iku bakal katindakaké tumrap pasucèn lan wadya, lan wangsulané yaiku nganti tanggal 22 Oktober 1844.

“Pitu mangsa” tumrap karajan Israèl sisih lor rampung ing taun 1798, lan “pitu mangsa” tumrap karajan sisih kidul rampung ing tanggal 22 Oktober 1844. “Pitu mangsa” tumrap karajan sisih kidul rampung bebarengan karo “rong ewu telung atus dina” kagungané Daniel ing tanggal 22 Oktober 1844. Palmoni kanthi sengaja ngiket bebarengan telung ramalan, lan kanthi mengkono Panjenengané netepaké yèn wektu saka 1798 nganti 1844 iku patang puluh nem taun nalika Panjenengané ngadegaké padaleman Millerit. Pangerten sing bener bab ayat telulas lan patbelas maringi kalodhangan marang sawijining murid ramalan supaya mangertèni ora mung “pitu mangsa” lan “rong ewu telung atus dina,” nanging uga angka 220 nalika nimbang sesambungan antarane 2520 lan 2300, lan uga ngasilaké angka 46 nalika nimbang sesambungan antarane kaloroné ramalan 2520.

Nalika wangsit-wektu Musa lan Daniel bebarengan rampung ing tanggal 22 Oktober 1844, Palmoni ing wektu sing padha mratandhani pralambang “220” tumrap wiwitané Daniel ing taun 457 SM lan Musa ing taun 677 SM, yaiku “220” taun ing antarané loro titik wiwitan kanggo loro wangsit sing bakal bebarengan pungkasané kanthi pas nalika Habakuk “2:20” kasampurnakaké ing 10-22 ($10 \times 22 = 220$) ing taun 1844. Tanggal iku nandhani wiwitané kumandhanging kalasangka kapitu nalika pasamunaning Allah kudu dirampungaké, mula uga nandhani wiwitané sawijining mangsa wektu kanggo panyegelan wong satus patang puluh papat ewu. Tanggal iku nandhani wiwitané panyegelan wong satus patang puluh papat ewu, awit pakaryan sing dirampungaké sajroning kumandhanging kalasangka kapitu iku yaiku panyegelan umaté Allah, yaiku pasamunaning Allah, yaiku Sang Kristus ana ing

kowé, pangajabing kamulyan, yaiku kaallahan lan kamanungsan kang kasawijèkaké.

Pungkasané “pitu mangsa” karajan lor ing taun 1798 lan pungkasané “pitu mangsa” karajan kidul ing taun 1844 ngasilaké sawijining mangsa patang puluh nem taun, wiwit taun 1798 nganti taun 1844. Mangsa iku diwiwiti kanthi rawuhipun malaékat kapisan ing Wahyu patbelas lan dipungkasi nalika malaékat katelu rawuh ing taun 1844. Miturut cara profetik, prakara iki netepaké ana rong paseksi yèn mangsa saka taun 1798 nganti taun 1844 iku sawijining mangsa simbolis. “Pitu mangsa” sing tumiba marang karajan lor lan karajan kidul Israèl rampung masing-masing ing taun 1798 lan 1844, lan kanthi mangkono ngasilaké sawijining mangsa patang puluh nem taun. Mangsa iku ora ana tegesé tanpa ana paseksi kapindho. Sister White kanthi cetha mulang yèn ora bisa ana malaékat katelu tanpa malaékat kapisan lan kapindho. Panjenengané uga kanthi langsung negesaké yèn malaékat kapisan rawuh ing taun 1798 lan malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844. Telung malaékat ing Wahyu patbelas maringi paseksi kapindho marang kasunyatan yèn taun 1798 nganti taun 1844 iku sawijining mangsa profetik simbolis.

Angka 46 minangka pralambang Padaleman Suci, lan nalika Kristus ngresiki Padaleman Suci kaping pisanan, kita nemokake manawa wong-wong Yahudi, nalika padha pasulayan karo Kristus, nyebutake yèn nalika Hérodès mugar Padaleman Suci iku, preluné patang puluh enem taun. Para sejarawan nerangake yèn pamugarané Hérodès kang dirujuk déning wong-wong Yahudi iku rampung ing taun nalika Yésus kabaptis. Kasunyatan iku, bebarengan karo kayektèn rohani yèn kita katitahaké miturut gambaré Gusti Allah lan gambaré iku yaiku Padaleman Suci, kang dipralambangaké déning angka 46.

Lan Sang Sabda wus kadadosaké daging, lan dedalem ana ing satengah kita, (lan kita wus nyeksèni kamulyané, yaiku kamulyan kados putra ontang-anting saking Sang Rama,) kebak sih-rahmat lan kayektèn. Yokanan 1:14.

Tembung sing dipunjarwakaken dados “manggèn” tegesipun punika tarub suci. Ancasing papan suci punika supados Gusti Allah saged manggen ing antawisipun pasamuwanipun (umatipun). Tembung Ibrani “tarub suci” ingkang dipunjarwakaken dados “manggèn” punika sami kaliyan tembung ingkang dipunginakaken tumrap tarub suci ingkang dipundirikaken déning Musa, lan nalika Kristus kapisanan nucèkaken Padaleman Suci, kanthi cetha dipunandharaken bilih badanipun Kristus punika Padaleman Suci. Cacah 46, ingkang katetepaken lumantar pangertosan ingkang leres tumrap punapa ingkang Palmoni aturaken wonten ing kalih ayat ingkang dados dhasaring Adventisme, kapanggih wonten ing Yokanan. Patang dasa enem taun punika gegayutan kaliyan 220 tumrap para ingkang kersa mirsani.

Lan para sakabate banjur kelingan manawa wus katulisan, “Semangat tumrap padaleman-Mu wus ngentekake Aku.” Mulane wong-wong Yahudi padha mangsuli lan ngandika marang Panjenengane, “Tandha apa sing Panjenengan tuduhake marang aku kabeh, awit Panjenengan nindakake samubarang iki?”

Gusti Yesus mangsuli lan ngandika marang wong-wong mau, “Rubuhna Padaleman Suci iki, lan sajroning telung dina Aku bakal ngedegake maneh.” Wong-wong Yahudi banjur padha calathu, “Patang puluh enem taun suwéné Padaleman Suci iki diwangun, lan apa Panjenengan bakal ngedegake maneh sajroning telung dina?” Nanging Panjenengané ngandika bab padalemaning badané piyambak. Yohanes 2:17–21.

Ana ing ayat rong puluh, yaiku ing Yokanan 2:20, wong-wong Yahudi matur, “Patang puluh nem taun Padaleman Suci iki lagi kabangun, lan apa Panjenengan arep ngadegaké maneh mung sajroning telung dina?” Cacah 46 iku kagandhèngaké karo Padaleman Suci ana ing sawijining pasal lan ayat kang kanthi cetha nyuwara 220. Ing pethikan iku wong-wong Yahudi netepaké yèn Padaleman Suci wis kabangun sajroning 46 taun, sing padha karo wiwitaning Israèl kuna nalika Musa ana ing gunung sajroning 46 dina nampi parentah bab pambangunan Padaleman Suci. Kita iki katitahaké manut gambaré Allah, mula dudu sawijining kacilakan manawa padalemaning manungsa nduwèni 46 kromosom, 23 lanang lan 23 wadon. Kromosom 23 lanang lan 23 wadon iku minangka parentah kanggo mbangun padalemaning manungsa. Palmoni, kang nitahaké samubarang kabèh, uga nitahaké sistem ing sajroning badan manungsa kang nggantos saben sèl ing badan manungsa nganggo sèl-sèl kang seger lan anyar, lan pambaharuan kabèh sèl-sèl lawas ing badan iku mbutuhaké pitung taun, yaiku 2520 dina. Wong-wong Yahudi nggandhèngaké 46 taun iku karo Padaleman Suci, nanging Kristus ngandika bab badané piyambak, kang bakal ditangèkaké maneh sajroning telung dina. Wiwit taun 1798 nganti 1844, padaleman Millerite diadegaké maneh, lan diadegaké ing mangsa nalika telung malaékat kabèh padha rawuh, lan telung malaékat iku kang ngliwati 46 taun saka 1798 nganti 1844 dipralambangaké minangka dina-dina déning Kristus. Panjenengané ngandika, “Rubuhna padaleman iki,” lan sajroning telung dina Ingsun bakal ngadegaké maneh, mangkono nylaraské pambubrahé sawijining padaleman kang bakal diadegaké maneh sajroning telung dina.

Daniel nedahaké yèn pasucèn lan bala iku dirusak ana ing ayat telulas. Karajan sisih lor makili bala lan karajan sisih kidul makili pasucèn, amarga ing kono ana Yérusalèm. Mulané, nalika pitakon ngenani pangidak-idak iku diucapaké, sing kapisan saka loro prakara iku, (pasucèn lan bala) sing digawa menyang panangkaran yaiku karajan sisih lor ing taun 723 SM. Patang puluh enem taun sawisé kuwi, ing taun 677 SM, “pitu mangsa” wiwit tumrap karajan sisih kidul, yaiku Yehuda. Iki tegesé yèn pangidak-idaké bala rampung ing taun 1798 lan pangidak-idaké pasucèn rampung ing taun 1844.

Israèl kuna metu saka Babil kanggo mbangun maneh Yérusalèm adhedhasar telung dhawuh kraton, kang katelu miwiti wektu rong èwu telung atus taun, sing pungkasané dipungkasi kanthi rawuhipun malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844. Ing taun 1798 wekdal pangwasaning Babil kasukman, kaya dene dipralambangaké déning pitung puluh taun pamaréntahané Babil harfiah, rampung; lan mangsa kenabian kang dipralambangaké déning telung malaékat iku rampung pas ana ing papan panggenan wiwitané wangsit mau, yaiku nalika pangucapan dhawuh katelu.

Jangka wektu telung dhawuh sing dadi alfa saka 2300 taun kuwi diulang maneh ing jangka wektu telung malaekat sing dadi omega saka 2300 dina. Loro-lorone, yaiku alfa lan omega, dadi pilar dhasar Adventisme; 457 lan 1844 nggambarake sawijining pakaryan pambangunan Padaleman Suci lan Yerusalem.

Lan kandhanana marang dheweke, mangkéné pangandikané Pangéran semesta alam: Lah wong sing jenengé Sang Tunas; Panjenengané bakal thukul saka panggonané dhéwé, lan Panjenengané bakal yasa Padalemané Pangéran. Ya Panjenengané dhéwé bakal yasa Padalemané Pangéran; lan Panjenengané bakal nyangga kamulyan, lan bakal lenggah sarta mréntah ana ing dhamparé; lan Panjenengané bakal dadi imam ana ing dhamparé; lan rembuging katentreman bakal ana ing antarané wong loro mau. Zakharia 6:12, 13.

Kristus minangka Sang Pang, ing kéné dipratélakaké minangka Panjenengané kang yasa Padalemané Sang Yehuwah, lan kaya déné Panjenengané kawungokaké manèh ing dina katelu nalika malaekat katelu rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844, padaleman Millerite wus diadegaké déning Kristus, awit Panjenengané iku kang yasa Padalemané Sang Yehuwah. Sanadyan prakara iki kaleksanan ing sajarah Millerite, kasampurnané kang sampurna dumunung ana ing wektu udan pungkasan, awit panggandhané ukara “panjenengané bakal yasa Padalemané Sang Yehuwah” maringi kalodhangan marang wong-wong kang bakal weruh yèn Sang Yehuwah ngedegaké padaleman Millerite sajroning 46 taun, nanging uga yèn Panjenengané yasa padaleman liyané, yaiku kagungané satus patang puluh papat ewu, sajroning mangsa udan pungkasan, awit Pétrus ngandika yèn satus patang puluh papat ewu iku bakal kawungokaké dadi omah rohani.

Nalika pitakon “nganti pira suwéné” diajokaké marang Palmoni, wangsulané yaiku “nganti rong éwu telung atus dina, banjur pasucèn bakal disucèkaké,” nanging Musa, Élia, lan para Millerit, para martir kepausan, Zakharia lan Yokanan sing ngukur Padaleman Suci, Yesaya ing bab nem, lan liyané sing ora kasebut, ngandharaké yèn wangsulan kanggo pitakon “nganti pira suwéné” ing ayat telulas iku yaiku “wiwit 9/11 nganti undhang-undhang Minggu, banjur pasucèn bakal disucèkaké.”

Tanggal 22 Oktober 1844 dipralambangaké déning Abraham nalika ngurbanaké putrané, amarga prakara iku ngralambangaké salib, ing ngendi Sang Rama kaswargan ngurbanaké Putrané. Musa lan bangsa Ibrani ing Segara Abang miturut rasul Paulus makili baptisan, kang ngralambangaké salib, kang wis dipralambangaké déning Abraham ana ing Gunung Moriah bebarengan karo Ishak.

Kajaba iku, para sedulur, aku ora kepéngin supaya kowé padha ora mangerti, yèn para leluhur kita kabèh padha ana ing sangisoré méga, lan kabèh padha nyabrang segara; lan kabèh padha kabaptis marang Musa ana ing sajroning méga lan ing sajroning segara. 1 Korinta 10:1, 2.

Mesthi waé iki ateges yèn baptisan dipralambangaké déning 22 Oktober 1844, yaiku wektu kulawargané Nuh sing cacahé wolung dibaptis. “Wolung” dadi pralambang kawungokaké saka patangen.

Yaiku wong-wong sing biyèn padha ora manut, nalika sabaré Gusti Allah nate ngentèni ing jamané Nuh, nalika prau gedhé lagi disawisaké, ing sajroning prau iku mung sathithik, yaiku wolung jiwa, kang kaslametaké lumantar banyu. Lan iku dadi pralambang kang sapatdhané, yaiku baptisan, kang saiki uga nylametaké kita; dudu kanthi ngresiki reregeding daging, nanging minangka wangsulaning ati nurani kang becik marang Gusti Allah, lumantar wunguné Gusti Yesus Kristus. 1 Petrus 3:20, 21.

Salah mangertos unsur kayektèn apa waé kang wus kaandharaké ngenani 22 Oktober 1844 iku saajar karo salah mangertos paseksènipun Nuh ana ing prau, Musa ana ing Segara Abang, Abraham ana ing Gunung Moriah, lan Gusti Yésus ana ing kayu salib. Ing tanggal punika malaékat kaping tiga mlebet ing sajarah, lan piyambakipun punika malaékat ingkang nyaégel umatipun Allah.

“Banjur aku weruh malaékat katelu. Malaékat kang ngancani aku ngandika, ‘Temenan nggegirisi pangandikané, ngédab-edabi tugasé. Panjenengané iku malaékat kang bakal misahaké gandum saka ilalang, lan mètèkaké utawa ngiket gandum iku kanggo lumbung swarga.’ Prakara-prakara iki kuduné nyakup sakabèhé pikiran, sakabèhé kawigatèn. Maneh aku katuduhaké preluné wong-wong kang precaya yèn kita lagi nampani pesen sih-rahmat kang pungkasan, supaya kapisah saka wong-wong kang saben dina nampa utawa nyerep kasalahan anyar. Aku weruh yèn wong enom utawa wong tuwa padha ora kena mèlu pasamuwané wong-wong kang ana ing kasalahan lan pepeteng. Malaékat mau ngandika, ‘Pikiran iku kudu mandheg mapan ana ing prakara-prakara kang ora ana paédahé.’” Manuscript Releases, jilid 5, 425.

Mangkono, bebarengan karo garis-garis ramalan suci kang mratandhani tanggal iku, malaékat katelu rawuh lan miwiti pakaryané, kang nyakup misahaké para prawan wicaksana lan para prawan bodho kang dipralambangaké minangka gandum lan alang-alang ing pethikan iku. Ora mangertèni sepira jero taun 1844 wis dipralambangaké kanthi suci, utawa ora ngerti apa kang wis kaandharaké ngenani tenger-tenger dalan kang ana gandhèngané karo 1844 lan terus lumaku tekan 1863, ndadèkaké jiwa ora siyap kanggo ngadhepi kanthi kerohanian ramalan babagan implikasi saka kasunyatan yèn Kristus iku pokok prakara utama ing loro ayat kang makili dhasaré Adventisme, lan yèn ana ing kono Kristus diakoni minangka Palmoni, Sang nitahaké matematika lan samubarang kabèh liyané.

Wangsulan saiki tumrap pitakonan ing ayat telulas iku beda tinimbang wangsulané ing taun 1845. Ing taun 1845 para pelopor lagi ngilangi guncangan amarga kuciwane gedhé, wiwit ngadhepi gagasan manawa Gusti wis mulihaké kanugrahan nabi, sawijining prakara kang durung tau katindakaké manèh wiwit jaman para sakabat. Wong-wong mau padha ngupaya mangertèni tegesé pawarta malaékat katelu, lan lagi kasadharakaké marang kasunyatan manawa pengalaman kang nembe padha diliwati iku ora liya kajaba sajarah suci. Ing taun 1850 wong-wong mau ngaturaké sawijining bagan pelopor anyar kanggo mbeneraké lan nggantèkaké bagan pelopor taun 1843. Kaloro bagan mau diidentifikasi déning Sister White minangka panggenapan saka “tables” ing Habakkuk bab loro. Mulané, taun 1850 iku sawijining panggenapan kang wis kabangun saka Sabda sunnat Allah.

Para pelopor mangertos lan nyerat bilih nyélaki manawa bagan 1843 dudu sawijining panggenapan saking “papan-papan” ing Habakuk pasal kalih, ateges nilar iman wiwitan. Mbakyu White maringi pengesahan dhateng bagan punika minangka kang katuntun déning asta Gusti, lan minangka sawijining panggenapan saking Habakuk, lan piyambakipun ugi maringi pengesahan ingkang sami dhateng bagan 1850. Habakuk nyebataken “papan-papan” kanthi wujud jamak, lan nalika bagan 1843 dipun-cithak ing wulan Mei 1842, bagan punika dipun-cithak kanthi lepat wonten ing sawetawis angka ingkang dipun-estoni asta Gusti. Ing taun 1850, sawijining bagan enggal dipun-sedhiyakaken kanggé mbeneraken lepat wonten ing angka-angka punika. Papan-papan ing Habakuk nggambaraken panggenapan-panggenapaning ramalan, lan ramalan-ramalan punika kalampahan wiwit saking Mei 1842 ngantos Januari 1850.

Tabel taun 1843 utawa tabel wiwitan ngandhut kasalahan, lan tabel pungkasan taun 1850 ora ngandhut kasalahan. Mangsa saka Mei 1842 nganti Januari 1850 iku sawijining periode nabi sing wis katetepake, lan Mei 1842, uga Januari 1850, makili tenger-tenger dalan nabi, lan tenger-tenger dalan iku ngandhut tandha asma Alpha lan Omega. Alpha utawa aksara kapisan lan omega, aksara pungkasan lan aksara kaping rong puluh loro. 1842 iku alpha lan 1850 iku omega, lan manawa kita njupuk loro aksara Ibrani mau lan nempatake aksara kaping telulas saka abjad Ibrani, kita bakal mbangun tembung Ibrani “bebener” sing ditulis nganggo aksara kapisan, kaping telulas, lan kaping rong puluh loro saka abjad Ibrani.

Logika kenabian kang diprayogakaké marang tenger-tenger dalan taun 1842 lan 1850 iku yaiku yèn kaloroné kaiket bebarengan déning “kekeliruan.” Alfa nduwèni sawijining kekeliruan lan omega mbeneraké kekeliruan sing padha mau, mula apa kang mapan ing antarané aksara alfa lan omega iku “kekeliruan,” sawijining pralambang pambrontakan, yaiku apa kang diwakili déning angka telulas. 1842 nganti 1850 iku sawijining mangsa kenabian kang wis katetepaké, ngemot pratandha Alpha lan Omega, lan iku “kayektèn.” Nganti sajarah iku diselidiki kanthi temen-temen lan kanthi rohani déning sawijining Adventist Dina-Kapitu Laodikia, wong mau satemené kawengan marang KAYEKTÈN kang cetha, kang ditetepaké tanpa mangu déning mangsa kenabian tabel-tabel Habakuk wiwit 1842 nganti 1850. Kayektèn kang bebarengan ditetepaké déning loro seksi iku yaiku yèn bagan 1850 ora nduwèni kekeliruan. Bagan 1850, padha kaya bagan 1843, ngemot “pitu kaping” kagungané Musa, lan ing kaloro bagan iku “pitu kaping” dipasang ing tengahing bagan, mlaku saka ndhuwur tekan ngisor, nggambaraké mangsa “pitu kaping” kang diwiwiti taun 677 SM nganti tekan 1844. 2520 iku ora mung ana ing bagan, nanging iku pusaté bagan.

Ing tengahing garis kenabian sing nggambarake “pitu kaping” iku ana salib. Pusating loro tabel kasebut yaiku garis wektu 2520 sing mlaku saka ndhuwur tumuju ngisor. Ing tengah ana salib. Salib iku minangka tengahing minggu nalika Kristus netepake perjanjian karo akeh wong minangka panggenapan Daniel sangang ayat likur pitu. Minggu iku makili pitung taun, sing sacara kenabian padha karo 2520 dina. Kaya dene ing tabel-tabel kasebut, pas ing tengahing 2520 dina, Kristus lagi netepake perjanjian ana ing salib. Wiwit baptisané Kristus

nganti tekan salib ana 1260 dina sacara kenabian. Iki ateges manawa wiwit baptisan nganti tekan salib ana 1260 pisungsung ésuk lan 1260 pisungsung soré sing ngarah marang salib, nanging ing salib iku cempé kurban pungkasan mau uwal saka imam, lan Sang Cempé Allah dadi kurban soré lan kanthi mangkono makili pisungsung Cempé kaping 2520 wiwit saka baptisan.

Pusaté minggu iku salib, lan pusat saka loro méja suci iku uga salib; nanging ing saben prakara, Sang Cempena katetepaké ana ing sajroning kayektèn kang kanthi pralambang katuduhaké déning 2520. Salib katetepaké ana ing tengahing 2520 dina, lan ing salib iku Gusti Yésus dadi pisungsung kaping 2520 lan kang pungkasan. Sajarah antarané Mei 1842 lan Januari 1850 nggambaraké kaluputan, lan Kristus, yaiku Kayektèn, katetepaké ana ing antarané loro durjana; sanadyan Panjenengané dudu durjana, Panjenengané diperlakokaké kaya mangkono. Mulané kita nduwèni telung durjana: siji kang bakal kasirnakaké lan siji kang bakal kaslametaké. Telung durjana iku telung waymark kang kaiket bebarengan déning kadurjanaan, sanadyan waymark kang ana ing tengah iku kosok baliné durjana alpha lan omega. Durjana alpha lan omega kaiket déning waymark kang ana ing tengah, yaiku salib.

Kanthi meja-mejane Habakuk saka taun 1842 nganti 1850, kasalahan iku aksara tengah kang ngiket bebarengan karo waymark kang kapisan lan kang pungkasan. Waymark tengah ing salib ngiket telu wong durjana bebarengan, nanging waymark tengah ing prakara-prakara iki dudu kasalahan, nanging Kayekten, lan sawijining unsur kayekten kang disangga déning salib lan meja-mejane Habakuk yaiku manawa 2520, “pitu wektu” saka Imamat 26, iku kayekten, lan ing konteks logika kang lagi wae dipratelakake, nolak 2520 iku padha karo nolak Gusti Yesus.

Nalika Palmoni, Sang Juru-Itung Ajaib, ngandika, “Nganti rong èwu telung atus dina; banjur pasucèn bakal disucèkaké,” Panjenengané lagi mangsuli pitakon nabi bab “suwéné pira.” Wangsulane dudu manèh taun 1844, awit gerakan Millerit Filadelfia mandheg ing taun 1856, amarga nalika iku James lan Ellen White netepaké manawa gerakan iku wis ngalih saka Filadelfia menyang Laodikia. Nalika Sister White nggambar garis iku ing pasir, tegesé nganti kaanan iku owah, sesambetane Allah karo umaté kudu dimangertèni minangka makili sawijining pamisahan, awit Panjenengané jumeneng ana ing njaba, nuthuk ati wong-wong Laodikia, ngupaya mlebu. Kadéwané Panjenengané ora ana ing sajroning kamanungsané. Pakaryan kang satemené Kristus wiwiti ing tanggal 22 Oktober 1844 yaiku nggabungaké kadéwané karo kamanungsan, lan Kristus karsa nindakaké prakara iku, nanging iku ora kadadéan.

“Saupama wong-wong Advent sawisé kuciwaning gedhé ing taun 1844 tetep kukuh nyekel pracayané lan kanthi manunggal ngetutaké pitedahing peparang pangreksané Allah kang lagi kabukak, nampani pawartané malaékat katelu lan kanthi kakuwatané Roh Suci martakaké iku marang jagad, mesthiné padha bakal nyumurupi kaslametané Allah, Gusti mesthiné wus makarya kanthi rosa bebarengan karo upayané, pakaryan iku mesthiné wus rampung, lan Kristus mesthiné wus rawuh sadurungé wektu iki kanggo nampani umaté marang ganjarané. Nanging sajroning mangsa mamang lan kahanan ora

mesthi kang ngetutaké kuciwa iku, akèh saka wong-wong pracaya Advent padha nglilakaké pracayané.... Mulané pakaryan iku kaalang-alangi, lan jagad katilar ana ing pepeteng. Saupama sakabèhé badan Adventis wis manunggal ing dhawuhe Allah lan iman marang Gusti Yésus, sajarah kita mesthiné bakal béda banget!” Evangelism, 695.

Kanthe mbalèni sajarah Israèl kuna, Pangéran ngentasaké Israèl modern metu saka pepetenging Jaman Peteng lan mlebu ing prajanjian karo wong-wong mau ana ing Segara Abang, awit baptisan iku minangka pralambang sesambetan prajanjian. Nanging Israèl kudu diuji apa wong-wong mau bakal netepi prajanjian iku. Marang Israèl kuna, miturut kitab Bilangan, wong-wong mau gagal ing sepuluh pacoban. Ing kagagalan kang kaping sepuluh, wong-wong mau dipatrapi paukuman mati ana ing ara-ara samun sajrone patang puluh taun luwih, mangkono iku maringi tuladha tumrap panampikan Israèl modern marang piwulang Laodikia taun 1856. Kaya dene gagale Israèl kuna ing sepuluh pacoban kang lumaku maju (sepuluh minangka pralambang pacoban), wiwit tekane malaékat katelu ing taun 1844 nganti taun 1856, sawijining proses pacoban kang lumaku maju katibakaké marang gerakan Millerit Filadelfia.

Sepuluh ujian wiwit saka Segara Abang nganti pambrontakan kapisan ing Kadesh dipratelakaké minangka sawijining periode kenabian, awit periode iku kaiket déning angka sepuluh. Angka sepuluh minangka pralambang sawijining ujian; sepuluh ujian iku nandhani sepuluh taler sing nampik prejanjian lan gagal ing ujian kaping sepuluh lan ing sakabèhé proses panggawéan ujian mau. Periode iku diwiwiti ing panyabrangan Segara Abang, lan Sepuluh Préntah dipratelakaké minangka kang kapisan saka sepuluh ujian sawisé segara, déné ujian kang kapisan yaiku dina Sabat, pralambang lan meteré Sepuluh Préntah (kang dipralambangaké déning mana). Manawa periode sepuluh ujian ing Israèl kuna kanthi cetha banget dipacak minangka sawijining periode kenabian tartamtu lan Roh Nubuat maringi katrangan marang kita yèn panyabrangan Segara Abang iku nglambangaké 22 Oktober 1844, mula kita prayoga mangerti yèn ing wektu iku sawijining proses pangujian sing maju sethithik-sethithik wis diwiwiti. Kaum Adventis ora mangerti bab iku, mulané wong-wong mau ora bisa nyumurupi yèn ing taun 1863 wong-wong mau ditetepaké supaya mati ana ing ara-ara samun Laodikia nganti tekan hukum Minggu, yaiku hukum iku dhéwé sing wiwit wiwitaning proses pangujian sing nuntun marang taun 1863 wis diparingaké marang wong-wong mau kanggo diwartakaké minangka pepeling.

Nalika pangandika ngenani kaanan Laodikia tumeka marang Adventisme Millerit ing taun 1856, “anggur anyar” diterbitaké bab “pitu mangsa.” Pepadhang anyar iku ora tau ditampa, lan pitung taun sawisé iku, utawa 2520 dina nabi sawisé iku, gerakan Millerit Laodikia rampung lan dadi pasamuwan Advent Hari Ketujuh Laodikia. Musa gelem mlebu menyang Tanah Prajanjian, nanging ujian kaping sepuluh wis tekan, lan mesthiné iku ujian dhasar, awit pakaryan kang dipasrahaké marang Musa wiwit wiwitan yaiku nuntun umat Allah menyang Tanah Prajanjian. Iku pakaryan kang ana ing ngarsané Musa sadurungé tekan ing Mesir. Ujian kaping sepuluh wis tekan, lan para pambrontak mangu-mangu bab mlebu menyang Tanah Prajanjian.

Lan aku ngandika marang kowe: Kowe wis tekan ing gunungé wong Amori, kang diparingaké déning Pangéran Allah kita marang kita. Lah, Pangéran Allahmu wus maringaké tanah iku ana ing ngarepmu; munggha lan duwèkana, kaya kang wis dipangandikakaké déning Pangéran, Allahé para leluhurmu, marang kowe; aja wedi lan aja cilik ati. Banjur kowé kabèh padha nyedhak marang aku, saben wong saka antaramu, lan padha matur: Ayo kita ngutus wong ndhisiki kita, supaya padha nliti tanah iku kanggo kita, lan bali nggawa kabar marang kita bab dalan endi kang kudu kita liwati mungghah, lan kutha-kutha endi kang bakal kita tekan. Lan prakara iku marakaké renaning atiku; mulané aku milih rolas wong saka antaramu, siji wong saka saben taler. Pangandharing Torèt 1:20–23.

Wiwit ing titik iku nganti rolas telik bali, iku nglambangake sajarah nalika ujian dhasar kang pungkasan rawuh ing taun 1856, lan sajrone pitung taun para Millerit Laodikia nliti tanah iku nganti pungkasane padha milih mandheg dadi sawijining gerakan lan dadi sawijining gréja.

Kasunyatan kapisan sing ditemokaké déning Miller yaiku “pitung mangsa,” lan iki ndadèkaké prakara mau dadi dhasaré kasunyatan-kasunyatan dhasar sing nyusun dalan-dalan lawasé Yérémia. Pepadhang kenabian anyar pungkasan sing digawa marang Adventisme ana ing taun 1856, lan iku awujud runtuyan artikel bab “pitung mangsa.” Ana pepadhang kang akèh banget sing gegandhèngan karo panaliten kang jero tumrap kasunyatan-kasunyatan sajarah iki, nanging manawa kita arep bisa ngenali sebabé wangsulan ayat patbelas saka Daniel wolu iku “wiwit 9/11 nganti tekan undhang-undhang Minggu, banjur pasucèn bakal kasucekaké,” kita kudu tetep maju.

Pakaryan kang diwiwiti déning Kristus ing taun 1844 dipalingaké ing taun 1863, mula “eresiking” papan suci kang wiwit ing wektu iku ditundha sawatara umaté Allah wiwit ngliwati ara-ara samun Laodikia. Awit saka iku, pakaryan kang kuduné dirampungaké déning Kristus ing mangsa 1844 nganti 1863, kanthi mesthi kudu diulang nalika malaékat katelu, yaiku malaékat kang misahaké lan ngesegeli, pungkasane ngrampungaké pakaryan kang dilambangaké déning “eresiking.” Tenger-tenger dalan kenabian saka 1844 nganti 1863 iku minangka tenger-tenger dalan ing ngendi Kristus mesthiné ngrampungaké pakaryan eresiking papan suci, lan tenger-tenger dalan iku nggambaraké sajarah ing ngendi pakaryan iku bakal dirampungaké. Menawa bisa katuduhaké yèn 1844 nganti 1863 nggambaraké mangsa saka 9/11 nganti hukum Minggu, pitakonon bab “nganti suwéné pira” iku salaras karo garis-garis liyané kang dilambangaké déning “nganti suwéné pira.”

Taun 1844 iku rawhipun malaékat katelu lan taun 1863 nandhani pungkasaning mangsa pacoban. Ing taun 1846, pasangan White kasujanan, lan asmanipun Ellen owah saking Harmen dados White, sarta pasangan kang sampun kasujanan punika wiwit netepi Sabat dina kapitu ing taun punika. Sabat, palakrami, lan owah-owahan nama, sadaya iku kanthi profetis minangka pralambang sesambetan prajanjian. Gusti maringi Israel modern lumantar Segara Abang taun 1844, lan ing taun 1846 Panjenenganipun nggawa wong-wong mau menyang Sinai kanggo maringi hukum lan lumebet ing prajanjian kaliyan wong-wong mau.

Hukum punika, kados déné loro papanipun Habakuk, kaserat ing kalih papan; papan kapisan ngemot 4 angger-angger, lan papan kapindho ngemot 6. Kalih papan punika makili sesambetan prajanjianipun Israel kuna lan Israel modern, lan sesarengan kalih papaning prajanjian punika, yaiku Sepuluh Prentah, lan kanthi pralambang dipunwastani 46 tumrap Israel kuna, nglambangaken loro papanipun Habakuk kang makili sajarahing udan pungkasan. Sesarengan kaliyan pisungsung roti ombak kalih ing Pentakosta, punika makili panji, yaiku satus patang puluh papat ewu.

Nalika jenengé Sister White diganti saka Harmen dadi White. Harmen tegesé prajurit tentrem, nanging banjur diganti dadi White, yaiku kabenerané Kristus. Jeneng Gould tegesé emas, lan Ellen tegesé pepadhang kang padhang lan sumunar. Jenengé nggambarake pekabaran Laodikia.

Aku maringi pitutur marang kowe supaya tuku saka Aku emas sing wis kaobong ing geni, supaya kowe dadi sugih; lan sandhangan putih, supaya kowe bisa kasandhang, lan supaya wiranging kawudananmu aja katon; lan olesana mripatmu nganggo salep mripat, supaya kowe bisa ndeleng. Wahyu 3:18.

“Salep mripat” iku pepadhangé Sabda Allah, lan Ellen iku pepadhang kang padhang lan sumorot. Kaslametané wong-wong Millerit ing taun 1856 iku kapanggih ana ing panrimaning piweling marang Laodikia kaya dene disajèkaké lumantar tulisan-tulisané, lan kaya kang kaawakaké ana ing asmane. Sister White nerangaké kanthi cetha manawa piweling taun 1888 saka Jones lan Waggoner iku piweling tumrap Laodikia, lan manawa piwelingé wong loro mau uga piwelingé malaékat katelu.

“Gusti ing sih-rahmat-Nya kang agung wis ngutus sawijining pekabaran kang banget aji marang umat-Nya lumantar Para Sesepeuh Waggoner lan Jones. ... Iki yaiku pekabaran kang diprentahaké Gusti Allah supaya diparingaké marang jagad. Iki yaiku pekabarané malaékat katelu, kang kudu diumumaké kanthi swara sora, lan kasarengan déning kawutahan Roh-Nya ing ukuran kang gedhé.” Testimonies to Ministers, 91.

Malaékat katelu rawuh ing taun 1844, lan piyambakipun nyobi nindakaken pakaryanipun kaping kalih ing taun 1888. Pesen taun 1888 punika inggih pesen Laodikia, punika pesen malaékat katelu, punika nandhani tumuruning malaékat ing Wahyu wolulas, punika pesen bab pambenaran marga saka pracaya ingkang dipunwartakaken nalika kawutahan udan pungkasan. Malaékat katelu rawuh ing taun 1844 lan lajeng malih ing taun 1888, namung kanggé dipuntampik ing kalih kalodhangan punika, ananging kalih kalodhangan punika sami dados pralambang nalika malaékat katelu rawuh ing wekdal udan pungkasan. 1844 punika pralambang saking 9/11, lan menawi 1863 nglambangaken undhang-undhang Minggu, mila mangsa kenabian saking “9/11 dumugi undhang-undhang Minggu” kados ingkang kaawakili déning pralambang “ngantos pira suwéné” badhé makili wangsulan kabeneran jaman samenika tumrap pitakenan ayat kaping telulas bab “ngantos pira suwéné.”

Sajarah kaum Millerite wiwit taun 1842 nganti 1850 iku sawijining periode kenabian sing tumpang-tindih karo periode kenabian pangujian malaekat katelu saka taun 1844 nganti 1863. Wiwit 1842 nganti 1863 ngemu tenger-tenger dalan kenabian sing nggambarake sajarah wiwit 9/11 nganti tekan undhang-undhang Minggu nalika Kristus ngresiki Pedalemané, kawitan pasamuwané dhéwé lan sawisé iku para buruh jam kaping sewelas. Nalika undhang-undhang Minggu, Kristus bakal kagungan umat sing wis kasucekaké kanggo diprayogakaké marang jagad minangka panji sesajen, lan pasamuwan bakal dadi pasamuwan sing menang. Papan Suciné banjur bakal wus katresnan.

Kita wis netepaké pralambang “nganti kapan” ing panggonané, sanadyan mesthi isih ana luwih akèh manèh. Saiki kita bakal wiwit nggawa perkara iki lan limang artikel sadurungé bali menyang sudut pandeleng kitab Yoèl, nanging pangalihan-pangalihan sisih iki katon wigati kanggo dipasang luwih dhisik. Paseksen saka saben “nganti kapan” sing wis kita tetimbang sarujuk karo pitakon “nganti kapan” sing dijawab déning Palmoni ing ayat patbelas, awit pasucèn iku kudu diresiki wiwit 9/11 nganti tumeka marang undhang-undhang Minggu. Sajarah iku yaiku sajarah udan pungkasan, lan sajarah udan pungkasan iku katetepaké ana ing kitab Yoèl.